

שם המשורר, אפוריזמים

„כל שם יכול ללבוש צורה של אפוריזם.“

אפוריזם הוא השם, וכל שם יכול ללבוש צורה של אפוריזם, אומר ז'אק דרידה. כמו "רומיאו ויוליה", שחבים הכל לאפוריזם, "אבות ישורון", "אנה הרמן", "יונה וולך" – שמם היה הראשון שהותירם. לא למשורר שמו. כל כתביו של המשורר תחת שמו. שמו, שיר בלית-ברירה. השם, כמו שיר ראשון, חייב לצאת. לעד יהיה פֶּשִׁיר.

אבות ישורון

א. "אבות ישורון" הוא השיר הקצר ביותר של אבות ישורון.
 ב. "אילו עמדת היום בפני השאלה אם לשנות את שמך, האם היית עושה זאת? – היום לא. היום אין שום גל שיוכל לשאת אותי לעשות דבר כזה. זה משהו לא ישר מצדי כלפי הורי. אני נושא שם שהורי לא נתנו לי". שואלת הלית ישורון, עונה אבות ישורון. "אבות ישורון" חורץ את משפטו של יחיאל פרלמוטר, של אבות ישורון. לא היה גורל אחר. האבות לא ישורו בעיניהם, כי אם בלשונם: אם רק "יראו", ולא "ישורון", לא יהיו יותר. לכאורה, יכול היה לחזור בו, יכול היה להיות שוב פרלמוטר, אך השם כבר הופקר כשיר. ככל שהתנגד, ככל שהיה השבירות, שמו השאיר אותו בחיים. "אבות ישורון" חי יותר מן החיים.

ג. "קֶרְסֶנִּיטָאוּ וּפֶשֶׁדְמִישֶׁצ'ה": שיר בעברית – המנוקד לשמו. אין עזר בניקוד. השיר לא מנוקד כדי להקל, ולא מנוקד כדי להסביר ולא מנוקד כדי לפרש. השיר מנוקד כדי שיתארך: כדי שהכתיבה תתארך, כדי שתתעורר פרנויה, כדי שייפתח מילון. אילו לא ניקד אבות ישורון "קֶרְסֶנִּיטָאוּ וּפֶשֶׁדְמִישֶׁצ'ה", היינו בורחים מהם, היינו מנחשים. "קֶרְסֶנִּיטָאוּ וּפֶשֶׁדְמִישֶׁצ'ה" משתהים כגורל, כשיר.

ד. פניו של אבות ישורון מתוחות על כריכת "מִלְבְּדָתָה". הוא מתבונן בעין נוצצת בשמאל ובעין סתומה בימין, הראש שלו נסחב בפרקי האצבעות בשמאל, ובציפורניים בימין. הוא זקן. אני מביט עכשיו במשהו אחר. אני זוכר "אבות ישורון" טוב יותר.

אנה הרמן

- א. "הרמן גדלה בירושלים תחת שם אחר". לא הרמן, לא גדלה, לא בירושלים, לא תחת שם אחר.
- ב. "אנה הרמן". השפתיים נאנחות "אה", הלשון קורסת "נה", הגרון מתפלל "הר!", הכל נסגר – "מן". אָה יילך לָאָה, כי אליו כל הנהרות. גם אם נדמה שניתן לקרוא "הר" (Herr! Hör!) – שניתן להיחלץ, שניתן להיוושע – אָה, או הפעם – מָן. "לוליטה" מטיילת, נוקשת, טופפת, יפהפייה כל-פרוזאית, חומקת ממילוליותה. "אנה הרמן" גורלית, או צורה מוזיקלית.
- ג. גורלית, או צורה מוזיקלית. "יוכבד בת־מרים" – שושלת הפוכה. "רחל" – אם מושמטת.
- ד. "מָה־מ". אפורים בן־אלמוות. חסר אב. אדיש להיפוכו. אדיש להקשרו. חורץ דין בלי לפתוח פה. כמעט לא נאמר. מבעית באמירתו.

יונה וולך

- א. ביוגרפיה: יונה וולך נולדה בקרית אונו. מיכאל וולך נפטר במלחמה. יונה וולך גדלה ברחוב "מיכאל וולך". "מיכאל וולך" היה מיכאל וולך. מיכאל וולך הופקר לרחוב, למרכאות. יונה וולך פרסמה שירים. יונה וולך פרסמה "יונה וולך". יונה וולך הופקרה לרחוב, למרכאות.
- ב. למה האנשים עשו לה? כי היא "קורנליה". בזאת צדקה.
- ג. הזר, שמו שיר: אנה הרמן, מרגוט, תרזה די־מון, לואיס, סבסטיאן, קורנליה, רינה סלון, סליון, ג'וליאן הורוד, ג'וני, דליה מריה, דליה אברבנאל, אילאיל, לוטה, בגין, ראנא, זהרה אלפסיה, לאה אלקלעי, גברת לבנברג, שלהבת נימובין, קְרִסְטִיטָאוּ וּפְשֶׁדְמִישֶׁצ'ה – – יונה וולך מלבינה ל־"יונה וולך", אומרת דליה רביקוביץ. בבתי הדפוס מדפיסים "יונה וולך – צורות", "יונה וולך – תת הכרה נפתחת כמו מניפה", "יונה וולך – מופע". הצורות בסלון, בתיק, בחדר, בספרייה. המופע בסלון, בתיק, בחדר, בספרייה. תת ההכרה בסלון, בתיק, בחדר, בספרייה. "יונה וולך" כמו השנייה, טובה ולבנה בכל מקום.